

ինքը առաջին հաճելի պատարագը Աստուծոյ, բովանդակապէս ողջակիզուելով մարդկութեան փրկութեան այդ սուրբ սեղանին վրայ: Այս չհղաւ միթէ՞ վսեմագոյն աբարքը Հոգիի մեր Տիրոջ, ինքը որ լոյս էր լոյս Աստուծոյն ծնած, ինքը որ յաւիտեանակա՞նութիւն էր յաւիտեանակա՞նութիւնէն բաժնուած, մարմին առաւ, այսինքն՝ Մարգարէս, մերկացաւ իր փառքերէն ու ունայնացուց իր անձը, միզ մեր միզքէն փրկելու այսինքն՝ սորվեցնելու մեզի կհանքին նպատակը, վախճանը: Իր կոչումովը զբաւուած անհատը, տխուր երևոյթ, ոչ մէկ ժամանակ չէ ունեցած, ինչպէս չ'ունեցաւ մեր Տէրը, իր արժանի տեղը այս աշխարհի վրայ, վաճաճի իր հոգին դուրս կ'ուզէ ելլել իր երկրաւոր պատեանէն, ու անբովանդակելի ըլլալով ան չի կրնար պարփակուիլ միջոցին մէջ, հասնելու իր նպատակին՝ իր յաւիտեանակա՞ն երանութեան, և իր կոչումով այսկերպ պրաւութիւն հաճոյքի անձնատուր հոգիներուն համար անբնական երևոյթ մը կը թուի ըլլալ, և այդու ոչ ապարանքներու մէջ աթոռ և ոչ կարեկից սիրոյ ժպիտ կրնայ ընդգռնիլ ան իր նմաններէն, և ոչ իսկ բնութեան ծոցին մէջ ունի ան վայր մը, բարձ մը նոյն իսկ, ուր կարենայ գնել իր գլուխը, իր խոնջ վայրկեաններուն:

Կոչումի գիտակից անհատները գնահատելու մէկ բառ միայն ունի աշխարհ, սխիւտ, որով կը պսակէ ան անբիծ անկասկերը, դուրս ժայթքելով իր հոգւոյն թոյնը:

Բայց, ինչ փոյթ անոր՝ այս որակումը, երբ ունի ան իր հետ իր կոչումին մեծութիւնը և ներկայութիւնը Աստուծոյ կենսագործող հուրքին, որ ձկնօրսներէն առաքեալներ կը հրաշագործէ, որոնք ի լուր աշխարհի կը տանին մարդոց փրկութեան աւետիսը հնչեցնել գիտութեամբ յոխորդ աշխարհի մեծ ուղեգններուն ականջն ի վար. ու Աստուծոյ կենսագործող շունչին տակ՝ ընտիր անօթներ կը դառնան Սոգոսներ, կոչումին գիտակից հոգիին երբեմնի սխեմա ռ թշնամանի հակառակորդներ, ու սիւներ և օխտեալ ախոյեաններ կը դառնան յետոյ, փրկութեան պատգամներ:

Հոգի Տեսան ի վերայ իմ... Մարգարէական այս պատգամը, ուրեմն, կոչումի

երգն է ոչ միայն իրենց կոչումին գիտակից մեծ անհատներուն, այլ և բոլոր քրիստոնեաներուս, վասն զի, մենք ալ, կը տենչանք երևութականէն անդին տեսնել իրականը և նրաթականէն դուրս՝ աննրաթականը, յաւիտեանակա՞նը վերջապէս, որ նպատակն է մեր երկրաւոր գոյութեան, և զայն միակ արժեւորող յաւիտեական զօրութիւնը զոր կ'ըզանք գտնել այս աշխարհի վրայ անով գիմնու գէպի մեր վախճանը, Աստուած: Այս ոգւով ուրեմն, եթէ ըլլայ ան մեր կոչումին երգը, և անլսելի հնչէ մեր շրթներուն և հոգւոյն խորը այդու պիտի ըլլայ ան նաև մեր փառաբանութեան մաղթանքը և պիտի դարձնէ մեր Հոգիին օթեանը Աստուծոյ շտապան ներկայութեան և կարող պիտի ըլլանք փառաբանելու իր Ամենասուրբ անունը որ է օրհնեալ յաւիտեանս. Ամէն:

Հ. Գեորգի. 1936

ՀԱՅԳԻՎ ՎԱՐԴԱՊԵՏ

ԽՈՐՀԱՆՐԱՊ ԵՒ ԽՈՐՀ

Մարդ կը մտածէ. ու մտածումը, որ աղբիւրն է այնքան ծանցակներու, աղբիւրն է նաև զաղպարապան ուրախութիւններու և աստածային հայեցողութիւններու:

*

Մարդ ծնած չէ երջանիկ ըլլալու համար. անիկա ծնած է մարդ ըլլալու համար, իր թոշոր փորձակներովն ու վսեմագնեղներովն հանդերձ... պիտի է ուրեմն որ անիկա ետքայ կեանքին, ինչպիսի կ'երթան կրակին. քաջաբար, առանց հստգնելու թէ ի՞նչպիսի պիտի վերադառնայ անկեց:

*

Ընկերաքիւնը և մեկտեքիւնը, երկու հակաընդդէմ կիտիւր, կը գործակցին իրարու, մարդուն կազմութիւնը յրացնելու համար: Առաջինը արքնցներով անոր խորհուրդները, և առաջապէս մը տալով իր կալիքին. երկրորդը ամբողջացնելով առաջինին սխառը և քառօրացնելով զայն քուն համադրութիւն և անոր կամքի վիճակին:

*

Մեկտեքիւնը թուականն է թոշոր մտածումներուն. ան է որ կը ներշնչէ թոշոր բանաստեղծները, կ'անեղծէ արուեստագետները, և կ'ողելորէ հանձնարը: